

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 10Sa/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7022200486
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Tkáč
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7022200486.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Pavlom Tkáčom v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, C., zastúpeného: JUDr. Martina Vnenčáková, advokátka so sídlom Čučmianska dlhá 7, Rožňava, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8 - 10, 813 63 Bratislava 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 29578-2/2022-BA zo dňa 06.07.2022, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Správny orgán prvého stupňa - Sociálna poisťovňa, pobočka Rožňava (ďalej len ako „prvostupňový správny orgán“ alebo „Sociálna poisťovňa, pobočka Rožňava“) rozhodnutím č. 2747/2022-RV-DvN zo dňa 06.04.2022, ako orgán verejnej správy príslušný na rozhodnutie podľa § 178 ods. 1 písm. a) piateho bodu zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o sociálnom poistení“, resp. „ZoSP“) vo veci nároku na dávku v nezamestnanosti rozhodol o nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti žalobcovi. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 104 ods. 1, ods. 4, ods. 6 ZoSP a na ustanovenie čl. 61 ods. 1, 2, 5 písm. a) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 zo dňa 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len ako „Základné nariadenie“). Konštatoval, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava dňom 15.01.2022 zaradil žalobcu do evidencie uchádzača o zamestnanie. Dňa 17.01.2022 si žalobca uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti. Podkladom na vydanie rozhodnutia boli údaje v informačnom systéme Sociálnej poisťovne, údaje z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava, potvrdenie kompetentnej inštitúcie príslušného štátu - Nórsko. V posledných 4 rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. v období od 15.01.2018 do 14.01.2022, mal žalobca na území Slovenskej republiky doby poistenia v nezamestnanosti v rozsahu 0 dní, na území iného členského štátu Európskej únie/ Európskeho hospodárskeho priestoru (ďalej len ako „EÚ/EHP“) žalobca preukázal doby poistenia v nezamestnanosti od 25.06.2018 do 21.12.2018 (180 dní), od 20.06.2019 do 28.02.2020 (254 dní), od 12.06.2020 do 29.01.2021 (232 dní), od 22.06.2021 do 14.01.2022 (207 dní).

2. Ďalej vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku konštatoval, že z vykonaného dokazovania (najmä žalobcom uvedených údajov vo „Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov“ zo dňa 02.03.2022 a dokumentov U002 a U004 zo dňa 21.03.2022) ohľadne zachovania pracovných, rodinných, osobných a iných väzieb žalobcu na Slovensku počas vykonávania zárobkovej činnosti na území Nórska vyplynulo, že žalobca v Nórsku súvisle pracoval od júna 2018 do januára 2022 na sezónne práce. Podľa údajov v informačnom systéme Sociálnej poisťovne zase žalobca pracoval v Nórsku už od decembra 2014 do februára 2018. Následne z tohto pracovného pomeru žalobca stihol uplatniť žiadosť o dávku v nezamestnanosti na Slovensku, ktorá mu bola priznaná od 03.02.2018 do 24.06.2018 a

od 22.12.2018 do 29.01.2019. Medzi obdobiami dvoch zamestnaní sa žalobca podľa prvostupňového správneho orgánu zdržiaval na Slovensku a bol evidovaný na úrade práce. Z evidencií uchádzačov o zamestnanie bol žalobca vyradený z dôvodu odchodu do členského štátu EÚ. Napriek sezónnemu charakteru práce a evidenciách na úrade práce v SR, bola situácia žalobcu podľa prvostupňového správneho orgánu stabilná, pretože sa zakaždým vracal späť na územie Nórska a na Slovensku si nehľadal zamestnanie. Od roku 2008 žalobca nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Slovenskej republiky. Ako iné skutočnosti, ktoré by potvrdzovali zachovanie centra záujmov na území Slovenskej republiky počas pobytu v inom členskom štáte EÚ, žalobca neuviedol žiadne. Vyššie uvedené skutočnosti a opakovaná orientácia na nórsky trh vo vzájomnej súvislosti nesvedčia v prospech zachovania centra záujmov na území Slovenska počas žalobcovho pobytu v Nórsku. Podľa prvostupňového správneho orgánu zo všetkých dostupných a preukázaných údajov vyplynulo, že štát bydliska žalobcu na účely aplikácie čl. 61 a 62 Základného nariadenia je potrebné považovať štát výkonu zárobkovej činnosti žalobcu. Vzhľadom na to, že žalobca bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončil dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie nebolo bydlisko žalobcu na území Slovenskej republiky, čl. 65 ods. 2 a 5 Základného nariadenia sa na žalobcu nevzťahuje a nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle čl. 61 Základného nariadenia.

3. Žalobca dňa 18.05.2022 podal odvolanie proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Rožňava č. 2747/2022-RV-DvN zo dňa 06.04.2022, v ktorom uviedol, že predmetné rozhodnutie považuje za protizákonné a nesprávne, s tým, že prvostupňový správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav žalobcových osobných pomerov na vyhodnotenie centra záujmov, kde má žalobca za to, že tieto sú a vždy boli orientované k Slovenskej republike, ktorá je krajinou jeho bydliska. Postup prvostupňového správneho orgánu označil za nezákonný, arbitrárny a formalistický, keďže nepostupoval v súlade s čl. 65 ods. 2 a ods. 5 Základného nariadenia, ani čl. 11 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 (ďalej len ako „Vykonávacie nariadenie“). Prvostupňový správny orgán v minulosti rozhodnutím z 06.04.2018 č. 2330/2018-RV-DvN vyhovel žalobcovej žiadosti o dávku v nezamestnanosti, keď ustálil záver, že počas vtedajšej žalobcovej pracovnej činnosti mal žalobca na území Slovenskej republiky zachované bydlisko ako aj iné väzby. Od uvedeného rozhodnutia sa podľa žalobcu jeho osobné pomery nezmenili, preto nebol dôvod na zmenu rozhodnutia. Ďalej uviedol, že formulár k uplatneniu nároku na dávku v nezamestnanosti je príliš formalistický, preto považoval za potrebné uviesť širšie odôvodnenie k zachovaniu jeho centra záujmov na území Slovenskej republiky. V tejto súvislosti uviedol, že z dôvodu zlého uplatnenia na slovenskom trhu práce sa v minulosti rozhodol vycestovať za prácou do zahraničia, kde mal lepšie pracovné možnosti a podmienky. Uviedol, že je vlastníkom bytu v Rožňave, kde má aj trvalý pobyt spolu s partnerkou a ich spoločným synom. Partnerka a syn sú odkázaní na výživu, ktorú žalobca zabezpečuje práve prácou v zahraničí. Za uvedenú nehnuteľnosť si riadne plní všetky finančné povinnosti súvisiace s vlastníctvom nehnuteľnosti a trvalým pobytom v nej a tiež do nej investoval za účelom zlepšenia podmienok na život v nej. Ďalej uviedol, že na Slovensku má uzatvorené životné poistenie, je tiež spoluvlastníkom rodinného domu v Rožňave, kde trávi veľa času a uhrádza výdavky spojené s jeho užívaním. Žalobca ďalej uviedol, že jeho centrum záujmov bolo vždy na území Slovenskej republiky, kde trávil a trávi voľný čas, dovolenky, má tu najbližšiu rodinu s tým, že charakter jeho práce v zahraničí nasvedčuje tomu, že nikdy nemal záujem meniť centrum záujmov a smerovať ho na územie Nórska, keďže tam vždy vykonával pracovnú činnosť len na dobu určitú. Namietal nesprávnu aplikáciu čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia s tým, že mu v tejto súvislosti nie je známe, či prvostupňový správny orgán zisťoval názor príslušného orgánu Nórska a má za to, že prvostupňový správny orgán mal v zmysle čl. 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia skúmať jeho úmysel. Poukázal na to, že jednou zo zásad vnútorného trhu EÚ je voľný pohyb osôb a prvostupňový správny orgán konal v rozpore s touto zásadou. Záverom podaného odvolania žalobca v súvislosti s riešením otázky centra záujmov poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 17.02.1977 vo veci C-76-76 Silvana Di Paolo vs Office national de l'emploi, tiež rozhodnutie z 01.10.2015 vo veci C-3/08 Leyman, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „NS SR“) sp. zn. 7Sžsk/3/2021 zo dňa 21.04.2021, z ktorých citoval právne vety. Rovnako tak citoval body 54 a 55 rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 47Sa/6/2019-84 zo dňa 25.06.2020, ako aj body č. 34, 35 a 36 rozsudku NS SR sp. zn. 9Sžsk/73/2020 zo dňa 02.07.2021. K odvolaniu priložil kópie synovho rodného listu, čiastočného výpisu z LV č. XXXX, zmluvy o dodávke elektriny, zmluvy o poistení domácnosti, predpisu zálohovej úhrady za užívanie bytu a zmluvy o životnom poistení.

4. Žalovaný správnu žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 06.07.2022 odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Žalovaný v rozhodnutí citoval ust. § 104 ods. 1 a ods. 6 Zákona o sociálnom poistení, čl. 61 ods. 1, ods. 2, čl. 65 ods. 5 písm. a) a čl. 1 písm. j) Základného nariadenia a čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Vo svojom rozhodnutí žalovaný zhrnul a poukázal na dôvody neuznania nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti, ku ktorým uviedol, že v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb navrhovateľa na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, t.j. údajov a skutočností, známych z rozhodovacieho procesu a údajov osvedčených navrhovateľom v Žiadosti o dávku v nezamestnanosti (ďalej len ako „Žiadosť“) a vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov (ďalej len ako „Vyhlásenie“). Centrum záujmov a bydlisko dotknutej osoby je v zmysle čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenie možné určiť na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov - žalobca sa zdržiaval na území Nórska v období od decembra 2014 do januára 2022, t. j. spolu sa v zahraničí zdržiaval opakovane (prerušovane) cca 7 rokov,

b) situáciu navrhovateľa vrátane:

- povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy - žalobca bol na území Slovenska naposledy povinne sociálne poistený u zamestnávateľa TRYTON s.r.o. od 10.04.2008 do 09.05.2008. Okrem toho bol na Slovensku sociálne poistený na základe viacerých pracovnoprávných vzťahov, celkovo v trvaní cca 2,5 roka, t. j. jeho pracovná história na Slovensku je krátkodobá. Vo Vyhlásení uviedol, že jeho práca v Nórsku mala sezónny charakter. Na území Nórska mal podľa Žiadosti a Vyhlásenia naposledy uzatvorený pracovný pomer u zamestnávateľa Furuset AS v období od 22.06.2021 do 14.02.2022, pracoval ako robotník v mäso priemysle. Pracovný pomer bol ukončený uplynutím trvania pracovnej zmluvy. V medziobdobí medzi pracovnými pomermi sa zdržiaval na Slovensku. Každoročne po ukončení sezónnych prác v zahraničí bol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Slovensku a dávku v nezamestnanosti poberal od 03.02.2018 do 24.06.2018 a opätovne od 22.12.2018 do 29.01.2019. Vo Vyhlásení uviedol, že počas posledného pobytu v zahraničí si nehľadal prácu na Slovensku. Žalobca bol opäť vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 16.06.2022 z dôvodu odchodu do cudziny. Pracovnú situáciu žalobcu v zahraničí predchádzajúcu uplatneniu nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku, možno podľa žalovaného hodnotiť aj napriek sezónnosti zamestnaní ako stabilnú s prioritnou, dlhodobou a opakujúcou sa orientáciou na zahraničný pracovný trh.

- jeho rodinného stavu a rodinných väzieb - žalobca je slobodný. V Nórsku sa podľa Vyhlásenia zdržiaval bez blízkej osoby. Počas jeho pobytu v zahraničí sa na Slovensku zdržiavala jeho družka a ich spoločný syn. Na Slovensko sa vracal každoročne v rokoch 2018-2019 cestoval letecky, v rokoch 2020-2021 autom. Na Slovensku uhrádza dane, rôzne poplatky, životné poistenie, poistenie nehnuteľností. Na území Slovenska vlastní motorové vozidlo, za ktoré uhrádza havarijné a povinné zmluvné poistenie

- vykonávanie akejkoľvek nezárobkovej činnosti - vo Vyhlásení uviedol, že počas jeho pobytu v zahraničí bol na Slovensku členom streleckého športového klubu,

- jeho bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná - žalobca v zahraničí nevlastní žiadnu nehnuteľnosť na bývanie. Žalobca býval v Nórsku podľa Vyhlásenia sám v podnájme. Bytovú situáciu na území Nórska je podľa žalovaného možné považovať za stabilnú a primeranú výkonu povolania. Na území Slovenska vlastní žalobca nehnuteľnosti určené na bývanie. Ide o byt, v ktorom je prihlásený na trvalý pobyt a rodinný dom, v ktorom je prihlásený na prechodný pobyt v podiele 1, nadobudnuté dedením v roku 2013. Vo Vyhlásení uviedol, že počas návratov zo zahraničia, ako aj po návrate na Slovensko býval a býva vo vlastnom byte,

- členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely - žalobca bol naposledy zamestnaný na území Nórska, takže daňové povinnosti si plnil na tomto území, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Nórsko.

V tejto súvislosti žalovaný v správnu žalobou napadnutom rozhodnutí uviedol, že podľa Rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. júna 2009 (o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 Základného nariadenia), je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov (t. j. pracovníkov, ktorí sa do štátu bydliska spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň vracajú) a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu. Už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 Základného

nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. V súlade s týmto rozhodnutím bola celková dĺžka pobytu prerušované cca 7 rokov, stabilita zamestnania v Nórsku, prioritná, dlhodobá a opakujúca sa orientácia na zahraničný pracovný trh od roku 2014, sústavné návraty za prácou do zahraničia, primeraná bytová situácia v Nórsku, krátkodobá pracovná história na Slovensku, daňová povinnosť na území Nórska, vyhodnotenú silnejšie, ako ostatné skutočnosti (návraty po ukončení sezónnych prác v zahraničí, prítomnosť družky a syna, vlastníctvo bytu a rodinného domu, zachovanie finančných produktov, úhrada rôznych poplatkov, daní, členstvo v streleckom športovom klube, vlastníctvo motorového vozidla, prihlásenie na príslušný druh pobytu), ktoré žalobca uviedol ako väzby k Slovensku. Žalovaný mal zo spisového materiálu za preukázané, že počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku sa žalobca v tomto čase dlhodobo a opakovane zdržiaval, býval, trávil pracovný čas aj mimopracovný čas, platil zákonné odvody a dane na území Nórska. Všetky tieto skutočnosti podľa žalovaného preukazujú vytvorenie a prenesenie centra záujmov žalobcu počas posledného zamestnania práve na území Nórska. So zreteľom na všetky dostupné informácie nebolo podľa žalovaného možné považovať bydlisko žalobcu počas jeho posledného zamestnania v Nórsku za zachované na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že žalobca nebol bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistený v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, nebolo možné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Nórskeho kráľovstva zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 Základného nariadenia.

5. Ďalej v preskúmanom rozhodnutí žalovaný argumentoval, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťňa pre prípad nezamestnanosti. Tým sa podporí rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných nákladov medzi inštitúciami prijímajúcimi poisťňu a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. Cieľom nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poisťňu v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma, aké väzby má žiadateľ v tejto krajine, ale doby poisťňu dosiahnuté podľa jeho legislatívy sa zohľadnia automaticky, čo však nezabezpečuje automaticky vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalobca mal zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Nórska. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poisťňu v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie/Európskeho združenia voľného obchodu (ďalej len ako „EÚ/EZVO“) nemajú v zmysle ustanovení Základného a Vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte EÚ/EZVO, podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poistená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 Základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t.j. aj na územie Slovenskej republiky. Žalobca neuviedol dôvod, prečo si neuplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte svojho posledného zamestnania, teda na území Nórska po ukončení posledného pracovného pomeru. V prípade, keď nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania, a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poisťňu v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 Základného nariadenia, t.j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Doby poisťňu v nezamestnanosti, získanú na území iného členského štátu nemožno zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je tu povinnosť dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti, preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalovaný tiež uviedol, že žiadne ustanovenie Základného nariadenia ani Vykonávacieho nariadenia nezakotvuje právo osôb pracujúcich v členskom štáte EÚ/EZVO, uplatniť si nároky na sociálne zabezpečenie v ktoromkoľvek inom členskom štáte a požadovať bezpodmienečné zohľadnenie dôb poisťňu v nezamestnanosti

dosiahnutých na inom území, na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Otázka bydliska je v danom prípade zásadná. Účelom uvedeného je zabrániť zneužívaniu sociálneho systému v podobe výberu členského štátu, v ktorom si nezamestnaný uplatní nárok na dávku v nezamestnanosti. Neskúmanie miesta bydliska počas výkonu činnosti zamestnanca v členskom štáte, by neoprávnene zvyhodňovalo žiadateľov o dávku, ktorí dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu, a to tým, že by mali právo výberu, či si o dávku v nezamestnanosti požiadajú na území členského štátu, kde naposledy pracovali, alebo v štáte pôvodu. Pokiaľ by bola žalobcovi priznaná dávka v nezamestnanosti zo slovenského sociálneho systému, predmetný postup by nezodpovedal účelu, ktorý sleduje Základné nariadenie, a to rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných nákladov medzi inštitúciami prijímajúcimi poistné a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. Cieľom čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávok v nezamestnanosti. Žalobca sa rozhodol neuplatniť nárok na dávku v nezamestnanosti v Nórsku, čo samo o sebe nemôže byť dôvodom pre úspešné domáhanie sa vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku, teda v štáte, kde nebolo odvádzané poistné na poistenie v nezamestnanosti. Koordinačné nariadenia EÚ v oblasti sociálneho zabezpečenia prisudzujú zodpovednosť za výplatu dávok v nezamestnanosti primárne štátu posledného zamestnania. Žalovaný ďalej uviedol, že v zmysle koordinačných nariadení pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi mimopracovný čas. Pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“. V zmysle čl. 1 písm. j) Základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Vlastníctvo nehnuteľnosti je jednou zo skutočností, ktorú je v zmysle čl. 11 ods. 1 písm. b) Vykonávacieho nariadenia potrebné zohľadniť pri posudzovaní bydliska dotknutej osoby, no musí byť vyhodnotené v celkovom kontexte spolu so všetkými skutočnosťami podľa čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Dôvody a okolnosti odchodu do zahraničia nie sú podľa žalovaného rozhodujúcimi skutočnosťami preukazujúcimi miesto bydliska dotknutej osoby, jedná sa len o dopĺňujúce skutočnosti. Podľa žalovaného nedošlo k rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobcu medzi príslušnou nórskou inštitúciou a Sociálnou poisťovňou, pretože nórska inštitúcia nemala dôvod posudzovať bydlisko žalobcu. Podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia by bolo nutné postupovať len v prípade, ak by nórska inštitúcia usúdila, že bydlisko žalobcu bolo na Slovensku (a na základe toho by mu napr. nepriznala nárok na niektoré sociálne dávky) a podľa názoru Sociálnej poisťovne by bolo v Nórsku. Keďže k takému rozporu nedošlo, zvolil žalovaný priamu aplikáciu kritérií stanovených v čl. 11 ods. 1 písm. a) a b) Vykonávacieho nariadenia. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „NS SR“) sp. zn. 1Sžso/26/2016 zo dňa 30.01.2018, najmä body 29 až 31. Žalovaný zdôraznil, že v predmetnom konaní bolo posúdené zachovanie žalobcových väzieb na území Slovenskej republiky na základe všetkých zistených skutočností, ktoré boli následne vyhodnotené komplexne vo vzájomnej súvislosti.

Podľa žalovaného rozhodujúce skutočnosti svedčiace o mieste bydliska dotknutej osoby sú bez pochybností skutočnosti, stanovené v čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Dĺžka prítomnosti na území Nórska (prerušovane cca 7 rokov) aj situácia navrhovateľa (stabilita zamestnania v Nórsku, prioritná, dlhodobá a opakujúca sa orientácia na nórsky pracovný trh od roku 2014, sústavné návraty za prácou do zahraničia, primeraná bytová situácia v zahraničí, krátkodobá pracovná história na Slovensku, daňová povinnosť na území Nórska, návraty po skončení sezónnych prác v zahraničí, prítomnosť družky a syna, vlastníctvo bytu a domu, zachovanie finančných produktov, úhrada rôznych poplatkov, daní, členstvo v streleckom športovom klube, vlastníctvo motorového vozidla, prihlásenie na príslušný druh pobytu) podľa žalovaného preukazujú, že žalobca si väzby so Slovenskou republikou, počas výkonu činnosti zamestnanca v Nórsku nezachoval. Nakoľko o mieste bydliska žalobcu uplatnením objektívnych kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, nebolo potrebné čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia aplikovať a skúmať jeho subjektívny úmysel. Záverom žalovaný uviedol, že na prítomnosť družky a syna na Slovensku bolo prihliadnuté, avšak tento ich pobyt jednoznačným spôsobom nepreukazuje zachovanie bydliska žalobcu na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku. Rovnako tak bolo prihliadnuté aj na návraty žalobcu na Slovensko za rodinou, no tie je podľa žalovaného potrebné vyhodnotiť komplexne v porovnaní s celkovou dĺžkou jeho pobytu v Nórsku. Pokiaľ žalobca poukázal na priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku v roku 2018, žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že žalobca svojimi opätovnými odchodmi do Nórska v rokoch 2019 až 2022 deklaroval prioritnú, dlhodobú a opakujúcu sa orientáciu na zahraničný pracovný trh a skutkový stav veci, minimálne čo sa týka dĺžky trvania poistenia v zahraničí bol iný v roku 2018 ako je v roku 2022. V súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 17.02.1977 vo veci C-76/76 žalovaný uviedol, že

tento sa týka prípadov, v ktorých boli skutkové stavy posudzované podľa v tom období platnej legislatívy - Nariadenie rady EHS č. 1408/71, ktoré bolo účinné do 30.04.2010, a preto na predmetný rozsudok nie je možné v predmetnom konaní prihladať.

6. Proti rozhodnutiu žalovaného č. 29578-2/2022-BA zo dňa 06.07.2022 podal žalobca v zákonom stanovenej lehote dňa 09.09.2022 správnu žalobu, v ktorej uviedol, že žalovaný nedostatočne zistil skutočný stav veci, jednotlivé kritériá podľa čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia hodnotil sám bez súčinnosti príslušnej inštitúcie Nórska a aj toto hodnotenie sa nezakladá na správnom a úplnom posúdení skutkového stavu veci. Žalovaný nespolupracoval s príslušnou nórskou inštitúciou a nedospel tak k dohode ohľadne bydliska žalobcu, ktoré je rozhodným pre posúdenie nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti a obišiel tak aplikáciu čl. 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia. Žalobca uviedol, že na Slovensku má zachované rodinné väzby, všetky jemu blízke osoby sa nachádzajú na území SR a k týmto sa vzhľadom na charakter jeho pracovnej činnosti v zahraničí vracal a po skončení pracovného pomeru v zahraničí si vždy hľadal prácu na Slovensku. Podľa žalobcu, určenie bydliska žalobcu nemožno hodnotiť len na základe jeho pracovnej činnosti a tiež nemožno obísť fakt, že mu bol rozhodnutím z 06.04.2018 priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti na rovnakom skutkovom základe, ako v súčasnosti, keďže jeho pomery sa odvtedy nijako nezmenili. Žalovaný v správnej žalobe napadnutom rozhodnutí nedal jasnú odpoveď, z akého dôvodu bol žalobcovi nárok na dávku v nezamestnanosti v roku 2018 priznaný a v roku 2022 nie. Odôvodnenie dĺžkou trvania poistenia v nezamestnanosti nemôže podľa žalobcu obstať. Charakter vykonávanej pracovnej činnosti žalobcu preukazuje, že žalobca nikdy nemal záujem trvalo zotrvať na území iného členského štátu. So synom a partnerkou žijú v spoločnej domácnosti v nehnuteľnosti, ktorú vlastní a tieto vzťahy predstavujú tie najpevnejšie väzby, ktoré má na Slovensku. Bytová situácia žalobcu na Slovensku je tak oproti bydlisku v Nórsku (bývanie zabezpečené cestou zamestnávateľa v unimobunkách zriadených pri sídle zamestnávateľa) stabilná, svoje vlastnícke práva k nehnuteľnostiam si žalobca napriek pracovnej činnosti v zahraničí zachoval. Žalobca v Nórsku nemá pridelené ani trvalé identifikačné číslo, pretože v Nórsku je považovaný za tzv. „pendlera“ z dôvodu, že v tejto krajine nikdy nemal uzatvorený trvalý pracovný pomer na dobu neurčitú. V Nórsku žalobca nemá možnosť naplno využívať všetky služby ako občania Nórska, čo bolo jedným z dôvodov, prečo využil právo uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti na Slovensku. Žalobca označil správnu žalobu napadnuté rozhodnutie za formalistické a úvahy v jeho obsahu uvádzané za nesúvislé a vzájomne sa vylučujúce. Rozhodujúcim dôvodom nezákonnosti rozhodnutia je podľa žalobcu procesné pochybenie žalovaného, ktorý nekonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Základného nariadenia a Vykonávacieho nariadenia. Podľa žalobcu on len využil možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v SR, pretože miestom jeho bydliska a centrom jeho záujmov je a vždy bolo územie SR. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 9Sžsk/2/2020 zo dňa 30.09.2020 a citoval body č. 35 a č. 36 rozhodnutia NS SR sp. zn. 9Sžsk/73/2020, v ktorých NS SR uviedol:

„V súvislosti so správnym stanovením bydliska žiadateľa o dávky v nezamestnanosti, poukazuje kasačný súd na právne závery rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Sžso/35/2012, podľa ktorého: „... vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č.987/2009 stanovuje postup pri vykonávaní základného nariadenia č.883/2004, a preto názor žalovanej, že skutočnosti uvedené v čl.11 vykonávacieho nariadenia majú len dokresľujúci charakter pri posudzovaní situácie dotknutej osoby, a že tieto skutočnosti nie sú rozhodujúce, nie je správny. Práve naopak, skúmanie okolností uvedených v čl. 11 vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby nemožno zúžiť len na posudzovania dĺžky a stability zamestnania. Zobrať do úvahy je potrebné i ďalšie, nielen tam ako príklad uvedené okolnosti v ich vzájomnej súvislosti. Okolnosť, že dôvodom odchodu žalobkyne do iného členského štátu Európskej únie bolo nájsť si prácu, a následná kúpa bytu na území SR zjavne nasvedčujú úmyslu žalobkyne trvalo žiť na území SR. Žalovaná vyvodila záver o primárnej väzbe žalobkyne na štát zamestnania len z doby trvania zamestnania na území Veľkej Británie. Pokiaľ za potvrdenie takého záveru považovala obmedzený počet návštev žalobkyne v Slovenskej republike, takú okolnosť, vzhľadom na vzdialenosť a cieľ pobytu v štáte zamestnania so zohľadnením možností pracovného voľna (dovolenky) nemožno považovať za relevantný dôkaz zániku centra záujmov na území SR. Rovnako ako krajský súd, aj najvyšší súd zastáva názor, že závery žalovaného nie sú doložené dostatočne vykonaným dokazovaním a bez podrobného a bezprostredného vypočutia žiadateľa o dávku v nezamestnanosti nie je možné určiť „centrum záujmov dotknutej osoby“ podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Na základe doterajšieho dokazovania preto nemožno, bez akýchkoľvek pochybností, stotožniť sa s názorom žalovaného, že o mieste bydliska žalobcu, na základe kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, pochybnosti nevznikli a preto nebolo možné aplikovať čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, teda skúmať aj úmysel dotknutej osoby. Ako to vyplýva

z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9Sžso/35/2012, na ktorý najvyšší súd vyššie poukázal, Krajský súd v Trnave nepostupoval v rozpore s ustálenou judikatúrou kasačného súdu, že centrum záujmov žalobcu nezanikol na území Slovenska. V danej oblasti je potrebné pristupovať ku každej veci individuálne, prihliadať na všetky osobitosti každého prípadu, a preto nemožno na skúmanú vec aplikovať závery v skutkovo odlišných prípadoch, na ktoré poukazoval sťažovateľ v kasačnej sťažnosti.“

Podľa žalobcu žalovaný sám nie je oprávnený aplikovať ust. čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Žalovaný žalobcovi neposkytol možnosť riadne sa vyjadriť (formou výsluchu) k všetkým podkladom, prípadne doplniť dokazovanie. Žalobca je toho názoru, že jeho výsluch v konaní by v značnej miere prispel k riadnemu zisteniu skutočného stavu veci, keďže formulár na účely posúdenia centra záujmov je stručný. Žalobca tiež namietal, že žalovaný procesne pochybil, keď nevykonal dôkaz potrebný na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, ktorým je stanovisko dotknutého orgánu Nórska ohľadom stanovenia miesta bydliska žalobcu. V tomto postupe žalovaného žalobca vidí porušenie ust. § 188 ods. 1 a § 195 ods. 1, ods. 2 Zákona o sociálnom poistení. V súvislosti so žalovaným spomenutým rozsudkom NS SR sp. zn. 1Sžso/26/2016 zo dňa 30.01.2018 žalobca uviedol, že v danom rozsudku súd hodnotil nutnosť vypočítania žiadateľa na účely posúdenia jeho centra záujmov. V tejto súvislosti žalobca citoval bod č. 27 uvedeného rozsudku, ako aj bod č. 54 a bod č. 55 rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 47Sa/6/2019 zo dňa 25.06.2020 a právnu vetu z rozsudku NS SR sp. zn. 7Sžsk/3/2021 zo dňa 21.04.2021. Správnu žalobou napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za zmätočné, nepreskúmateľné a arbitrárnosť tohto rozhodnutia ho ukrátila na jeho zákonných nárokoch. Základné nariadenie a Vykonávacie nariadenie majú podľa žalobcu za cieľ zjednodušiť prístup občanov EÚ k ich nárokom sociálneho zabezpečenia a je nepripustné, aby žalovaný ako verejnoprávna inštitúcia konal arbitrárne a v rozpore s princípmi právnej istoty a zákonnosti. Žalobca záverom citoval čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia a čl. 11 Vykonávacieho nariadenia a uviedol, že správnu žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaný zasiahol do jeho práv, poškodil ho na subjektívnych právach a to najmä nárokoch, ktoré mu vyplývajú zo zákona o sociálnom poistení pri splnení podmienok nároku na dávku v nezamestnanosti, na ktorú má žalobca nárok. Na základe uvedeného žalobca navrhol zrušiť správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. K správnej žalobe žalobca ako prílohu priložil kópiu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. 2330/2018-RV-DvN zo dňa 06.04.2018, Čestné prehlásenie partnerky žalobcu, kópie úvodnej strany poistnej zmluvy havarijného poistenia motorového vozidla, úvodnej strany lízingovej zmluvy, čiastočného výpisu z LV č. XXXX, dokladu o úhrade dane z nehnuteľností, dane za psa a poplatku za komunálny odpad, predpisu zálohovej úhrady za užívanie bytu, úvodnej strany poistnej zmluvy poistenia nehnuteľností, potvrdenia o pobyte, úvodnej strany poistnej zmluvy povinného zmluvného poistenia, synovho rodného listu, zmluvy o dodávke elektriny a plynu, zmluvy o poistení domácnosti a zmluvy o životnom poistení.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení z 04.10.2022 k obsahu žalobných námietok uvedených v správnej žalobe argumentoval zhodne s obsahom odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia z 26.06.2019, poukazujúc na právnu úpravu obsiahnutú v § 104 ods. 1, 6 Zákona o sociálnom poistení, a v článku 61 ods. 1, 2 Základného nariadenia v právnej nadväznosti na článok 65 ods. 5 písm. a) a článok 1 písm. j) uvedeného nariadenia a čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia s tým, že z uvedených ustanovení je zrejmá základná zásada, ktorou sa treba viesť pri zohľadňovaní dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na území iného členského štátu, pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti na území SR, a to že slovenská doba poistenia v nezamestnanosti musí byť dosiahnutá ako posledná. Iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu centrum záujmov a bydlisko na území SR. K argumentom žalobcu ohľadne neúplného zistenia skutkového stavu veci žalovaný uviedol, že v konaní boli zohľadnené všetky skutočnosti relevantné pri posudzovaní jeho bydliska a zachovania centra záujmov počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí, ktoré boli zistené z predložených dokumentov (formulár SED U002, Žiadosť žalobcu, Vyhlásenie žalobcu, údaje z informačného systému Sociálnej poisťovne, žalobcom predložené dokumenty), ktoré boli následne vyhodnotené komplexne vo vzájomnej súvislosti. To, že žalovaný priznal väčšiu váhu iným dôkazom ako navrhol žalobca neznamena, že skutkový stav vyhodnotil formalisticky. V súvislosti s neuskutočnením výsluchu žalovaný poukázal na ust. § 188 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého sa ústne pojednávanie nariadi, len ak to vyžaduje povaha veci a v danom prípade podľa žalovaného nebolo účelné ústne opakovať skutočnosti známe z listinných dôkazov. Zistený stav veci žalovaný považoval za dostatočný na rozhodnutie vo veci a námietku žalobcu označil za

tendenčnú, keďže nebola uplatnená v správnom konaní, ale len v konaní pred správnym súdom. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodovaciu činnosť NS SR, resp. Najvyššieho správneho súdu SR (rozhodnutia sp. zn. 7Sžsk/50/2021 zo dňa 09.02.2022, sp. zn. 9Sžsk/88/2020 zo dňa 30.11.2021, sp. zn. 9Sžsk/19/2021 zo dňa 30.11.2021, sp. zn. 7Sžsk/91/2020 zo dňa 30.06.2021, sp. zn. 1Sžsk/1/2020 zo dňa 08.12.2020, sp. zn. 9Sžsk/90/2019 zo dňa 25.11.2020, sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27.11.2018, sp. zn. 1Sžso/26/2016 zo dňa 30.01.2018 a sp. zn. 10Sžsk/5/2016 zo dňa 13.12.2017), ktorá je podľa žalovaného v súlade s jeho právnymi závermi ohľadne bydliska a rozsahu zisťovania skutkového stavu veci. K námietke absencie stanoviska príslušnej nórskej inštitúcie žalovaný zopakoval, že nedošlo k rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobcu medzi príslušnou nórskou inštitúciou a Sociálnou poisťovňou, pretože nórska inštitúcia nemala dôvod posudzovať bydlisko žalobcu. V ďalšom texte žalovaný reagoval na námietku žalobcu ohľadne charakteru ním vykonávanej pracovnej činnosti s tým, že podľa čl. 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností ako sa uvádzajú v ods. 1, nevedie k určeniu skutočného miesta bydliska, za rozhodujúci sa považuje úmysel dotknutej osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré viedli k presťahovaniu. Vzhľadom na to, že o mieste bydliska žalobcu uplatnením objektívnych kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, nebolo potrebné skúmať subjektívny úmysel žalobcu podľa ods. 2. Úmysel žalobcu podľa žalovaného nie je možné uplatniť „automaticky“, resp. jeho deklaroványm úmyslom nemôžu byť negované objektívne zistenia podľa čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 21.10.2018, z ktorého citoval právnu vetu v znení: „... otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku či rodičom, ani viac či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva (čl. 1, písm. j/ základného nariadenia).“, ako aj na bod č. 44 rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24Sa/5/2018 zo dňa 26.07.2018. Podľa žalovaného subjektívne skutočnosti (úmysel atď.) nemôžu v žiadnom prípade prevážiť skutočnosti objektívne definované v čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia (dĺžka a trvalosť prítomnosti v zahraničí). K priznaniu nároku na dávku v nezamestnanosti v roku 2018 žalovaný uviedol, že žalobca svojimi opätovnými odchodmi do Nórska v rokoch 2019-2022 deklaroval jeho prioritnú, dlhodobú a opakujúcu sa orientáciu na zahraničný pracovný trh a skutkový stav, minimálne čo sa týka dĺžky trvania poistenia v zahraničí je iný ako v roku 2018. Žalobca bol dňom 16.06.2022 opätovne vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie na Slovensku z dôvodu odchodu do cudziny, teda aj naďalej opakovane pôsobí v zahraničí, či podľa žalovaného nie je možné vyhodnotiť v prospech zachovania bydliska na území Slovenska. K žalobcom uvedeným a ním označeným rozhodným skutočnostiam, ktoré podľa neho preukazujú zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku žalovaný uviedol, že na ne bolo prihliadnuté, avšak v tejto súvislosti žalovaný opäť poukázal na Rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. júna 2009. Žalobca sa v Nórsku zdržiaval prerušovane cca 7 rokov a v tomto období mal v Nórsku stabilnú pracovnú situáciu, preto zachovanie istých rodinných väzieb na Slovensku jednoznačným spôsobom nepreukazuje, že žalobca mal počas zárobkovej činnosti v Nórsku centrum záujmov na Slovensku. Žalobca dlhodobo (od roku 2014) vykonával zárobkovú činnosť výlučne v Nórsku, čo podľa žalovaného preukazuje, že žalobca sa jednoznačne orientoval na nórsky trh práce. Vlastníctvo nehnuteľností bolo hodnotené v celkovom kontexte spolu so všetkými skutočnosťami podľa čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia a bolo porovnané s ostatnými zistenými skutočnosťami, ktoré podľa žalovaného poukazujú na vytvorenie a prenesenie väzieb žalobcu na územie Nórska. Žalovaný tiež uviedol, že nezamestnané osoby, ktoré v posudzovanom období dosiahli dobu poistenia len na území SR nemajú právo výberu členského štátu, v ktorom požiadajú o dávku v nezamestnanosti v tom zmysle, že ak si o dávku v nezamestnanosti požiadajú v inom členskom štáte, doba poistenia v nezamestnanosti dosiahnutá na Slovensku im nebude automaticky zohľadnená ako doba poistenia dosiahnutá na území dotknutého členského štátu. Takúto dobu by dotknutý štát zohľadnil len v prípade existencie pevných väzieb (bydliska) predmetnej osoby na jeho území. Žalobca podľa žalovaného preukázal naposledy platenie poistenia v nezamestnanosti na území Nórska, preto si mal prioritne požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Nórska. Neuplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti (z akéhokoľvek dôvodu) nemôže byť samo o sebe dôvodom pre úspešné domáhanie sa vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku, teda v štáte, kde nebolo odvádzané poistné na poistenie v nezamestnanosti). Koordinačné nariadenia EÚ v oblasti sociálneho zabezpečenia prisudzujú zodpovednosť za výplatu dávok v nezamestnanosti primárne štátu posledného zamestnania. V súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 17.02.1977 vo

veci C-76/76 žalovaný opakovane uviedol, že tento sa týka prípadov, v ktorých boli skutkové stavy posudzované podľa v tom období platnej legislatívy - Nariadenie rady EHS č. 1408/71, ktoré bolo účinné do 30.04.2010, a preto na predmetný rozsudok nie je možné v predmetnom konaní prihliadať.

Na základe vyššie uvedených skutočností považoval žalovaný zistenie skutočného stavu veci za presné a úplné. V konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti boli podľa žalovaného bez pochybností preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti - doba trvania poistenia v nezamestnanosti žalobcu na území dotknutého členského štátu Európskej únie, charakter vykonávanej činnosti na území Nórska, jeho rodinná aj bytová situácia a ktorý členský štát sa považuje za bydlisko žalobcu na daňové účely. Nakoľko žalobca nemal počas posledného zamestnania v Nórsku zachované bydlisko na území SR a bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebol poistený v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, nebolo možné doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Nórska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 Základného nariadenia.

Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol predmetnú správnu žalobu zamietnuť postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len ako „SSP“).

8. K vyjadreniu žalovaného k správnej žalobe sa písomným podaním zo dňa 07.11.2022 vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na podanej správnej žalobe s tým, že podľa neho spĺňa podmienky na priznanie dávky v nezamestnanosti podľa § 104 Zákona o sociálnom poistení. Žalobca považuje tvrdenie žalovaného, že nežiadal výsluch za zavádzajúce, a to s ohľadom na obsah jeho odvolania, v ktorom tento dôkaz navrhol vykonať. Žalobca má za to, že povaha veci si v jeho prípade vyžadovala nariadenie ústneho pojednávania vrátane jeho výsluchu práve z dôvodu predloženého formulára dotknutej inštitúcie Nórska, z ktorého vôbec nie je zrejmé, že by táto inštitúcia považovala za miesto pobytu žalobcu práve Nórsko. Žalobca má za to, že žalovaný vo vyjadrení poukázal na judikáty, kde súdy rozhodovali vo veciach skutkovo rozdielnych v porovnaní s vecou žalobcu. Žalobca trvá na tom, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav. Žalobca ďalej opätovne poukázal na charakter jeho ubytovania v Nórsku, ktoré je formou podnikových unimobunií o veľkosti 15 m², na ktorú má nárok len počas trvania pracovného pomeru a kde má len vlastnú elektroniku a doplnil, že v roku 2022 nadobudol ďalšiu nehnuteľnosť v k. ú. C. D., ktorú má záujem do budúca obývať aj so svojou rodinou. Uviedlo tiež, že vždy bol v evidencii uchádzačov o zamestnanie a žiadnu pracovnú ponuku neodmietol. Žalovaný podľa žalobcu vyhodnotil len dôkazy v jeho neprospech a nezaoberal sa bližšie tvrdeniami žalobcu v jeho prospech, čím znemožnil žalobcovi podrobiť jeho žiadosť riadnemu správne príslušnému prieskumu s dodržaním zákonných postupov, čím došlo k nerespektovaniu práva žalobcu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Žalobca ďalej citoval body č. 28 a č. 30 rozsudku NS SR sp. zn. 9Sžsk/9/2020, v ktorých NS SR uviedol:

„Z dokladov predložených žalovaným kasačný súd nezistil, že by došlo k jednotným stanoviskám dotknutých inštitúcií sociálneho zabezpečenia Nórska a Slovenska o určení bydliska žalobcu a žalovaný preto nesprávnym úradným postupom neposudzoval úmysel, t.j. centrum záujmov posudzovanej osoby a vychádzal z toho, že bydliskom žalobcu v čase jeho zamestnania a poistenia na území iného členského štátu bolo územie Nórska. V tejto súvislosti Najvyšší súd SR poznamenáva, že žalovaný má povinnosť komunikovať s inštitúciami Nórska a v prípade rozdielneho stanoviska sa pokúsiť o vzájomnú dohodu, avšak z obsahu rozhodnutia ani spisového materiálu nevyplýva, že by s inštitúciami Nórska konal, hoci sám nebol oprávnený centrum záujmov žalobcu určovať. Žalovaný iba formálne vyhodnotil skutkové okolnosti, ktoré mal k dispozícii z formuláru U1, skutočné dôvody práce v zahraničí, charakter pobytu žalobcu v zahraničí a dôvody žalobcovho odchodu z Nórska neskúmal a nevyhodnotil. V danom prípade orgány verejnej správy uvedeným spôsobom nepostupovali. Rovnako ako krajský súd, aj najvyšší súd zastáva názor, že závery žalovaného nie sú doložené dostatočne vykonaným dokazovaním a bez podrobného dokazovania nie je možné určiť „centrum záujmov dotknutej osoby“ podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Na základe doterajšieho dokazovania preto nemožno bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že o mieste bydliska žalobcu, na základe kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, pochybnosti nevznikli a preto nebolo možné aplikovať čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, teda skúmať aj úmysel dotknutej osoby.“

Žalobca uviedol, že žalovaný nevyhodnotil komplexne všetky skutočnosti uvádzané žalobcom a doplnil, že celý život žije, trávi svoj mimopracovný čas so svojou rodinou na území SR, kde je vlastníkom nehnuteľností, do ktorých investuje finančné prostriedky, jeho mesačné výdavky na Slovensku sú spolu cca vo výške 1500,- Eur a jeho väzby k SR nikdy v minulosti neboli a ani v súčasnosti nie sú oslabené a do budúca ani nezaniknú. Možnosť lepšieho zárobku v zahraničí nemôže byť v žiadnom prípade žalobcovi na ujmu pre uplatňovanie jeho zákonných nárokov sociálneho poistenia. U každého občana SR označovaného ako cezhraničný pracovník, môže dôjsť počas výkonu pracovnej činnosti mimo

územia SR k zmene centra záujmov, avšak v prípade žalobcu bolo centrom záujmov od prvopočiatku vždy smerované k Slovensku. V tejto súvislosti spomenul rozsudok NS SR sp. zn. 9Sžsk/73/2020 zo dňa 02.07.2021, v ktorom súd rozhodol v prospech žiadateľa o dávku, a to aj napriek tomu, že v tam prejednávanom prípade bol pracovný pomer žiadateľa uzatvorený na neurčitý čas a nemal sezónny ani dočasný charakter. V žalobcovom prípade sa však jeho pracovný pomer vyznačuje sezónnosťou a dočasnouťou. Nemôže byť na ujmu žalobcu, ako žiadateľa, že na slovenskom trhu práce nenašiel adekvátne finančne ohodnotenú prácu, z ktorej príjmu by vedel pokryť všetky svoje výdavky. Rovnako tak nemôže byť na ujmu žalobcu, že má snahu zlepšovať svoju životnú úroveň závislou prácou bez ohľadu na miesto jej výkonu. Orientácia pracovníka na zahraničný trh podľa žalobcu nepodmieňuje smerovanie centra jeho záujmov.

9. K vyjadreniu žalobcu sa duplikou vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že nadobudnutie nehnuteľnosti po návrate zo zahraničia, s ohľadom na čl. 65 ods. 2 Základného nariadenia, žiadnym spôsobom nepreukazuje zachovanie bydliska žalobcu na území Slovenska. V súvislosti s uznesením NS SR sp. zn. 9Sžsk/73/2020 zo dňa 02.07.2021, na ktoré poukázal žalobca, žalovaný uviedol, že v zmysle čl. 11 ods. 1 písm. b) Vykonávacieho nariadenia, je pracovná situácia, jednou zo skutočností, ktorá svedčí o celkovej situácii dotknutej osoby (spolu s rodinnou situáciou, bytovou situáciou). Práve celková situácia osoby, dĺžka a trvalosť jej prítomnosti na území členského štátu EÚ, sú rozhodujúcimi skutočnosťami, na základe ktorých je možné posúdiť bydlisko dotknutej osoby. Keďže žalobca sa dlhodobo a opakovane zdržiaval v zahraničí za účelom vykonávania zárobkovej činnosti, ktorá mala sezónny charakter, a to výlučne od decembra 2014, bol zo strany žalovaného prijatý záver, že pracovná situácia žalobcu svedčí o vytvorení centra jeho záujmov v Nórsku. Žalovaný následne zopakoval ním niekoľkokrát prezentované argumenty v súvislosti s určením miesta bydliska a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 24Sa/35/2020 zo dňa 26.10.2022. Žalovaný záverom uviedol, že pobyt žalobcu v Nórsku v celkovom rozsahu cca 7 rokov (s prerušeniami) nie je v žiadnom prípade možné považovať za dočasný, prípadne krátkodobý. Žalovaný záverom opätovne poukázal na rozhodovaciu činnosť NS SR a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, v rámci ktorej okrem už spomenutých rozhodnutí (bod č. 7 tohto rozsudku) uviedol rozhodnutia sp. zn. 7Sžsk/12/2021 zo dňa 21.09.2022 a sp. zn. 7Sžsk/92/2020 zo dňa 21.09.2022.

10. Krajský súd v Košiciach (ďalej len ako „správny súd“) ako vecne a miestne príslušný správny súd preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie, ako aj postup žalovaného, podľa § 199 a nasl. SSP, a po zistení, že správna žaloba bola podaná oprávnenou osobou, v zákonnej lehote a proti rozhodnutiu, ktoré je spôsobilé byť predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva, po podrobnom oboznámení sa s obsahom súdneho spisu sp. zn. 10Sa/17/2022, ako aj spisu administratívneho, postupom podľa § 137 ods. 4 SSP rozhodol, že predmetná správna žaloba nie je dôvodná, na základe čoho ju podľa § 190 SSP zamietol.

11. Podľa § 2 ods. 1 a ods. 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

12. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

14. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

15. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

16. Podľa § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

17. Podľa článku 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

18. Podľa článku 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Konsolidované znenie), Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom prijímú v oblasti sociálneho zabezpečenia opatrenia, ktoré sú nevyhnutné na poskytnutie voľného pohybu pracovníkov; za týmto účelom uzavrie dohody, ktoré migrujúcim pracovníkom bez ohľadu na to, či ide o zamestnancov, a na nich závislým osobám zabezpečia:

a/ započítanie všetkých období braných do úvahy podľa zákonov príslušných krajín za účelom získania a trvania nároku na dávky a vypočítanie ich výšky;

b/ vyplácanie dávok osobám s bydliskom na území členských štátov.

19. Podľa článku 3 ods. 1 písm. h) Základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú dávky v nezamestnanosti ako jednej z častí sociálneho zabezpečenia.

20. Podľa článku 61 ods. 1 Základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

21. Podľa článku 61 ods. 2 Základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,

- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo

- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

22. Podľa článku 65 ods. 2 Základného nariadenia, úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti, ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydliská v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

23. Podľa článku 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

24. Podľa článku 1 písm. j/ a k/ Základného nariadenia,
j/ „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva,
k/ „pobyt“ znamená prechodné bydlisko.

25. Podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a/ dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b/ situáciu dotknutej osoby vrátane:

i/ povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii/ jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii/ vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv/ v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v/ jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi/ členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

26. Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

27. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Úloha súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda v tom, či príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Úlohou súdu je posudzovať, či si orgán verejnej správy zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti. Zákonnosť rozhodnutia je podmienená zákonnosťou postupu orgánu verejnej správy predchádzajúcemu vydaniu rozhodnutia.

28. Predmetom súdneho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 29578-2/2022-BA zo dňa 06.07.2022, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Rožňava č. 2747/2022-RV-DvN zo dňa 06.04.2022, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Podstata žalobných námietok spočíva v tvrdení žalobcu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav, medzi iným aj nevykonaním jeho výsluchu, že žalovaný nepostupoval v súlade s právnymi predpismi ak sám priamo aplikoval čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia a že žalovaný nesprávne vyhodnotil kritéria na určenie žalobcovho bydliska, resp. centra záujmov.

29. Koordinačné nariadenia všeobecne určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti si nezamestnaná osoba má uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v členskom štáte, v ktorom práve skončila zamestnanie. Následne, v prípade jej priznania má možnosť v zmysle čl. 64 Základného nariadenia požiadať o export dávky v nezamestnanosti na územie SR, ktorý povoľuje inštitúcia členského štátu príslušná na výplatu dávky. Nespĺnenie podmienok na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti v jednom členskom štáte nezakladá pritom nárok na automatické priznanie dávky v nezamestnanosti v inom členskom štáte. S ohľadom na vyššie uvedené správny súd uvádza, že podľa základného pravidla obsiahnutého v článku 61 ods. 1 a 2 Základného nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Zo všeobecného pravidla príslušnosti členského štátu posledného zamestnania existuje výnimka, kedy môže byť na výplatu dávky v nezamestnanosti príslušný iný členský štát ako členský štát posledného zamestnania, a to členský štát bydliska.

30. V predmetnej veci bolo bez pochybností preukázané, že žalobca ako osoba vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie si uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 a nasl. ZoSP, t. j. podľa právneho predpisu Slovenskej republiky. Rovnako tak nebolo sporné, že v posledných 4 rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. v období od 15.01.2018 do 14.01.2022, mal žalobca na území Slovenskej republiky doby poistenia v nezamestnanosti v rozsahu

0 dní a na území iného členského štátu EÚ/EHP žalobca preukázal doby poistenia v nezamestnanosti od 25.06.2018 do 21.12.2018 (180 dní), od 20.06.2019 do 28.02.2020 (254 dní), od 12.06.2020 do 29.01.2021 (232 dní), od 22.06.2021 do 14.01.2022 (207 dní), spolu v rozsahu 873 dní, čo je viac ako 2 roky. Tiež nebolo sporné, že v zmysle ním vyplneného Vyhlásenia na účely posúdenia zachovania centra záujmov v spojení s údajmi z informačného systému Sociálnej poisťovne, údajmi Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava a potvrdenia kompetentnej inštitúcie príslušného štátu - Nórsko sa žalobca zdržiaval na území Nórska od decembra 2014 do januára 2022, t. j. viac ako 7 rokov. V danom prípade je nutné dodať, že nešlo o súvislý pobyt, ale prerušovaný, t. zn., že žalobca sa v Nórsku zdržiaval v obdobiach:- od 01.12.2014 do 31.01.2015, - od 18.06.2015 do 30.01.2016, - od 13.06.2016 do 03.02.2017, - od 26.06.2017 do 02.02.2018, - od 25.06.2018 do 21.12.2018, - od 20.06.2019 do 28.02.2020, - od 12.06.2020 do 29.01.2021 a od 22.06.2021 do 14.01.2022.

Žalobca pracoval ako sezónny pracovník - robotník v mäso priemysle s tým, že v uvedenom období mal niekoľko pracovných pomerov dohodnutých na dobu určitú, majúci sezónny charakter (obvykle od júna do februára nasledujúceho roka), ukončených uplynutím trvania pracovnej zmluvy. Po ukončení pracovného pomeru v Nórsku bol na území SR zaradený ako uchádzač o zamestnanie (obvykle od februára do júna). Počas pobytu v Nórsku si zamestnanie na území SR nehľadal, v Nórsku sa zdržiaval bez blízkych osôb (družka, nezaopatrené dieťa), ktoré mali bydlisko na území SR, býval sám v nájme zabezpečenom zamestnávateľom (unimobunka), na ktoré mal mať nárok len počas trvania pracovného pomeru. Ako zamestnanec na území Nórska si daňové povinnosti plnil na tomto území. Na Slovensku je vlastníkom bytu, v ktorom počas pobytu na území SR býva s partnerkou a ich spoločným dieťaťom, spoluvlastníkom rodinného domu, zachoval si členstvo v streleckom športovom klube, má uzatvorené rôzne poisťné zmluvy (majetkové poistenie, životné poistenie, povinné zmluvné poistenie) a je poplatníkom miestnych poplatkov a dane z nehnuteľnosti. Sociálna poisťovňa, pobočka Rožňava rozhodnutím č. 2330/2018-RV-DvN zo dňa 06.04.2018 priznala žalobcovi nárok na dávku v nezamestnanosti od 03.02.2018 a táto dávka bola žalobcovi vyplácaná od februára 2018 do júna 2018 a od decembra 2018 do januára 2019. Žalobca od roku 2008 nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Slovenskej republiky.

31. Medzi žalobcom a žalovaným teda nie je sporné, že žalobca dosiahol v posudzovanom období pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie potrebnú dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú výhradne na území Nórska. Aby bolo možné zohľadniť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté v Nórsku, bolo potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Základného nariadenia a Vykonávacieho nariadenia. Otázka možného zohľadnenia dosiahnutej doby poistenia v Nórsku závisela od posúdenia toho, či si žalobca zachoval alebo nezachoval bydlisko na Slovensku v dobe trvania posledného poistenia v nezamestnanosti. V konaní je predovšetkým spornou práve táto skutková otázka, či žalovaný zo zistení v prejednávanej veci správne ustálil pojem „bydlisko“ žalobcu a následne na ňu nadväzujúce otázky dostatočného zistenia skutkového stavu, resp. procesných postupov orgánov verejnej správy.

32. Keďže žalobca pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané žalobcom v Nórsku môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, ktoré predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na neho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenskej republiky zachoval bydlisko. Pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únie sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j/ Základného nariadenia pojem „bydlisko“ znamená zvyčajné bydlisko a na účely Vykonávacieho nariadenia (čl. 1 písm. j/ v spojení s čl. 11 ods. 1) ho možno vyvodiť po ustálení tzv. „centra záujmov“. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok C-90/97 Swaddling, body 28 a 29). Kritériá na určenie centra záujmov sú uvedené v citovanom ust. čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Podľa žalobcu žalovaný nepostupoval správne, ak nezohľadnil doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté v Nórsku, pretože bydlisko a centrum záujmov mal a stále má na Slovensku, naopak žalovaný zastával názor, že žalobca si v danom období na Slovensku bydlisko a centrum záujmov nezachoval.

33. Správny súd poznamenáva, že sa dôsledne oboznámil s judikatúrou kasačného súdu, na ktorú vo svojich písomných podaniach poukázali žalobca aj žalovaný. Má však za to, že závery prijaté kasačným súdom v jednotlivých veciach sú do značnej miery ovplyvnené osobitosťou každej konkrétnej veci, preto

ich strohé prevzatie a aplikácia na predmetnú vec by bez ďalšieho nebolo vhodné. Žalovaný vyhodnotil otázku zachovania bydliska žalobcu na území Slovenskej republiky v zmysle kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia a v tej súvislosti je potrebné zdôrazniť, že úmysel žalobcu (deklarovaný v priebehu konania na zachovanie bydliska na území Slovenskej republiky) nie je možné uplatniť „automaticky“, resp. jeho deklarovaným úmyslom nemôžu byť negované objektívne zistenia podľa čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. K uvedenému je potrebné poukázať na právne názory vyplývajúce z rozsudku NS SR sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 21.10.2018, podľa ktorých : „... otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku či rodičom, ani viac či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva (čl. 1, písm. j/ základného nariadenia).“ Správny súd sa v tomto smere stotožňuje s tvrdením žalovaného, že z obsahu ním predložených dokladov obsiahnutých v administratívnom spise možno uzavrieť, že počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku sa žalobca opakovane v tejto krajine zdržiaval po dlhšiu dobu a trávil tam svoj pracovný ako aj mimopracovný čas. V tejto krajine mal zabezpečené aj bývanie (aj keď nižšieho štandardu) a v Nórsku platil všetky zákonné odvody a dane. Uvedený stav sa periodicky opakoval, čím aj podľa názoru súdu počas posledného zamestnania nemožno považovať bydlisko žalobcu za zachované na území Slovenskej republiky.

34. Za takéhoto stavu správny súd považuje závery administratívneho orgánu o nezachovaní centra záujmu žalobcu na území Slovenskej republiky za správne a to predovšetkým za situácie, že žalobca opätovnými odchodmi do Nórska v priebehu viacerých rokov (celkovo cca 7 rokov až do roku 2022) deklaroval prioritnú, dlhodobú a opakujúcu sa orientáciu na zahraničný pracovný trh. K námietke, že na území Slovenskej republiky má rodinných príslušníkov, prípadne aj vlastní majetok, správny súd uvádza, že túto námietku považoval za nedôvodnú, pretože vzhľadom na vyššie uvedené, samotné príbuzenské vzťahy žalobcu ako aj jeho majetkové pomery na území SR nepreukazujú neprenesenie centra záujmov do inej krajiny Európskej únie. Správny súd poukazuje aj na informáciu vyplývajúcu z vyjadrenia žalovaného zo dňa 04.10. 2022 k správnej žalobe, podľa ktorej žalobca bol dňom 16.06.2022 opätovne vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie a to z dôvodu jeho odchodu do cudziny, čo tiež nasvedčuje nezachovaniu centrov záujmu na území Slovenskej republiky.

35. V závere správny súd poukazuje na to, že vyššie uvedené skutočnosti, z ktorých vychádzal pri svojom rozhodovaní administratívny orgán považoval správny súd za dostatočne preukázané aj žalobcom predloženými dokladmi v rámci správneho konania, preto podľa názoru súdu nebolo potrebné vo veci nariaďovať ústne pojednávanie, prípadne aj vypočuť žalobcu na upresnenie ním uvádzaných skutočností. Aj túto námietku preto správny súd považoval za nedôvodnú.

36. Z dôvodov, ktoré sú vyššie uvedené správny súd dospel k záveru o zákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného, pretože rozhodnutie žalovaného bolo vydané po náležitom zistení a vyhodnotení skutkového stavu a na základe správneho právneho posúdenia veci, keď správny súd v konaní administratívneho orgánu nezistil ani žiadne procesné pochybenia takého charakteru, ktoré by prípadne mohli byť dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného. Vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia nemajú potenciál spochybníť ani žalobcom uplatnené žalobné dôvody, preto správny súd žalobu žalobcu podľa § 190 SSP zamietol.

37. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 a § 168 SSP tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal, pretože žalobca nebol v konaní celkom a ani sčasti úspešný a žalovanému nevznikli v konaní žiadne preukázateľné trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Krajskom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia Krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne mu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/ (v sociálnych veciach, vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).